

ברוך הוא לגלותה לבניו בזמנם שחתה עוזר הדעת בעולם. כשלעצמו אחד ואחד מישראל ישביג דבקות בחכמה העלiona, סוד שמו של הקדוש ברוך הוא, וזהו הטוב שאין לו הפקה כלל, לעוזם ולעלמי עולמים.

פרשת בלק

אמונה אמן (ישעיה כה), שניים מהם אחד. אחד גן, ואחד נهر. זה יוצא מעין, וזה משקה מהןנו. הנה פאן כל הסוד הנסתר של האמונה. ולמנון, זה מי שמתעורר בלילה, בשעה שהקדוש ברוך הוא נכנס, לפחות להשתעשע עם הצדיקים, ציריך לומר פסוק זה ברכzon' לב, ולבון בו ברכzon': ה' אלקי אפה ארוממך אודה ש马克 כי עשית פלא עצות מרחק אמונה אמן. ואחר כן יאמר, (זהלים קלט) אודה על כי נזראות נפליתי נפלאים מעשיך ונפשי ידעתי מאד. אחר כך, ונهر יצא מעין וגוו. והינו השבח של החסידים קראשנים בשמתעוררים בחוץ הלילה, ואחר כך מסדרים שבחייהם וועסקים בתורה.

מה הוא שעשוינו של הקדושים ברוך הוא? אלא כל הצדיקים עומדים בדינוקיהם, ומתקבשים בגין עין, בכל יום ויום, ורוחצים בטל שבו עדת הקדוש ברוך הוא להחיקות מותים, וכלם ונכנסים אל הפשית, ושותאים מה ששותאים, והרי תעירו החברים. אחר כך מתפנפים, ומתעופקים כלם בדעת העלiona, בכל הישיבות של שם. ועליהם מפני מנגנים. ומתחדשים שם כמה חדשים בתורה. אחר כך יוצאים כלם, ורואים כשבא אליו אל האבות. הוא יוצא - והם נכנסים וועודים לפני האבות, ושם חים

לגלאה לה לבני, בזמנא דיתער בעלה. אבל חד וחד מישראל ירביק ארכוקותא בחקמאתה עילאה, רזא דשמא דקודשא בריך הוא, ורק איהו טיבו, דלית לייה פסיקו בבל, לעלם ולעלמי עלמי. (דף טה ע"ב.)

פרשת בלק

אמונה אמן, תרי דיןון חד. חד גן, וחד נهر. דא נפיק מעין, ורק איתשקי מניה. ה' הא הכא כל רזא סתימה דמהימנותא. ואליפנא, האי מאן דאיתער בליליא, בשעתא דקודשא בריך הוא על בגנתא, לאשתעשע באדייקיא, בעי למימר פסוקא דא, ברעונתא דלבא, ולבונא רעונתא ביה. (ישעיה כה א') ה' אלקי אפה ארוממך אודה שמק כי עשית פלא עצות מרחק אמונה אמן. ובתר בגין יאמר, (זהלים קלט י') אודה על כי נזראות נפלאים נפלאים מעשיך ונפשי ידעת מאד. לבתר, בראשית ב') ונهر יוצא מעין וגוו. והינו שבחה דחסידי קדמائي, כד מתער בפלגות ליליא. ולבתר מסדרי שבחה ה', ולעאן באורייתא. שעשויא דקודשא בריך הוא Mai היא. אלא, כל צדייקיא קיימין בדינוקנייה, ומתלבשין בגנטא דעתן, בכל יומא ויום, ואטשן בטלא, דזמין קודשא בריך הוא לאחיה מיתיא. ועאלין בלהו לגבי מישיח, ושאלין מה דשאלין, ורק איתהו חביביא. לבתר מתבנשין, ומשתדלין בלהו בדעתא עילאה, בלהו מתייבתי דעתן. ועליהו כמה ממן. ומתחדשין תמן כמה חידושין באורייתא. לבתר נפקי בלהו, וחמאן, כד אני אליהו לגבי אבן. איהו נפק, ואיןנו

בhem בכמַה בנִים קדוֹשִׁים
שסְבִיכָם, וכָלָם שמְחִימִים.
בשְׁבֶגֶן הקָדוֹשׁ ברוּךְ הוּא
בחֲצֹות הלִילָה, כלָם עוּמְדִים
מתַּקְנִים ברָאוּי, וכָל ההַשְׁפָדָלוֹת
שהַשְׁפָדָלוֹ באָתוֹת היּוֹם בחָדוֹשִׁי
תוֹרָה. ותַּשְׁוִיךְ של הקָדוֹשׁ ברוּךְ
הוּא באָתוֹת הצָדִיקִים, שחָדְשׁוּ
בהַדָּבָרִים. והַשְׁפָעָשׂוּ בהַמָּ,
והַשְׁפָעָשׂוּ באָתוֹת דבָּרִים. וכֵן

אחֶרְךָ כלָם מתַּקְנִים זכָר
ונִקְבָּה. ואַחֲרַת שהַקָּדוֹשׁ ברוּךְ הוּא
הרִיחַ והַשְׁפָעָשׂוּ בהַמָּ, וכָל
הטְוֹדוֹת הלְלָלוֹ של החָכְמָה
שלָהֶם, מתָּגַלְתָּה עלֵיהֶם, והַמָּ
רוֹאִים אתָּאֹתוֹ נעַם ה. אז כלָם
שמְחִימִים בשְׁמַחָה רבָּה, עד
שמְחַפְשִׁיטִים הזְיוּן והַאֲוֹרֶשֶׁלָהֶם.
ומְאֹתָה המְקַשְּׁבָה של זיוּן והַאֲוֹרֶשֶׁל
השְׁמַחָה שלָהֶם, עוֹשִׁים פרוֹת
וטוֹלְדוֹת לעַזְלָם הזָהָה, ואָתוֹת
הפְּרִי נכָּנָס מחת פנְפִי השְׁכִינָה
עד הזָמָן שאַרְיךָ.

וכֵן משְׁפָעָשׂוּ בכָל צדִיקָה וצָדִיקָה,
ואָוּרָם: אשְׁרַי המְלָךְ שהַבְּנִים
הלְלָלוֹ נבְּחָרוֹ לחַלְקָוֹ וגּוֹנוֹלוֹ. וקוֹל
מתַּעֲוֹרֶר ממְמֻצָּעָה הגָּן של הרָקִיעַ,
וקוֹרֵא בקוֹל חזָקָק ואָוּרָם, (שם קלוּ)
וצָרָר ה' לבְּנֵי אדוֹם את יוֹם
ירוֹשָׁלָם ההָאמְרִים ערְדוֹ עד
הבִּיסּוֹד בהָה. ואָז היְלִלוֹת והַצּוֹקָה
שלָוֹ. וכָל הצָדִיקִים ששָׁם
מתַּעֲוֹרֶר בבְּכִיה.

וקוֹל מתַּעֲוֹרֶר באֶמְצָעָה הגָּן של
הרָקִיעַ, שגַּשְׁמָעָה בשְׁלַשָּׁ מאוֹת
ותַּשְׁعִים רקִיעִים, משָׁוֹם שאַיִן
שמְחִימָה ושְׁעַשְׂיוּ לקָדוֹשׁ ברוּךְ
הוּא, אלָא בשְׁעָה שעוֹמֵד עם
הצָדִיקִים ששָׁם. ומָשׁוּם בכָּךְ נשְׁבַע
ואָוּרָם, (שם) אם אשְׁבַחַךְ ירוֹשָׁלָם
תשְׁבָחָה ימִנִּי תרְבָּקָה וגוֹ, אם לא אעַלְהָ
אעַלְהָ את ירוֹשָׁלָם על ראַשְׁמָה תרְבָּקָה.

עאַלְיָן וקְיַיְמִין קמַיִּין אבְּהָן, וחַדְוָה, בכְמַה
בגְּנִין קדִּישֵׁין די בסְחַרְנִיהָוּ, וחַדְוָה בלְהָוָה.
ובֶּפֶד עיִיְלָה קוֹדֵשָׁה ברִיךְ הוּא בפְּלָגָוּ ליִלְיאָה,
כלְהָוָה קיִיְמִין מתַּקְנִין כדְּקָא יאָוֹת, וכָל
אשְׁפָדָלוֹתָה בפָּמָה דאַשְׁפָדָלוֹ בלְהָוָה יוּמָא
בחַיְדָוָשִׁי אוּרִיתָה. וקוֹדֵשָׁה ברִיךְ הוּא
תיְאוֹבָתִיה באַנְיָנוֹן צדִיקְיָה, דחַדְיָשִׁי בהַמְּלִין.
ואַשְׁתַּעַשְׂעָה בהָה, ואַשְׁתַּעַשְׂעָה באַלְיָן מלִין. וכָל
בכָל צדִיקָה וצָדִיקָה.

לבְּתַר, בלְהָוָה מתַּקְנִין דכָר ונוֹקָבָה. וקוֹדֵשָׁה
ברִיךְ הוּא בטָר דאַרְחָה ואַשְׁתַּעַשְׂעָה בהָה,
ובָכֶל אלִיָּן רזַיְן דחַכְמָתָא דילְהָוָן, אתְּגִלִּי
עלְלִיָּהוָה, ואַיְנוֹן חמָאָן בהַהָוָא נוּעָם ה. כדִין
בלְהָוָה חדָאָן בחַדְרוֹה סגִיאָה, עד דמְתַפְשְׁטִי
זיוֹא ונְהֹרָא דילְהָוָן. ומֵהָוָא משִׁיכָו דזַיְנוֹא
ונְהֹרָא דחַדְוָה דילְהָוָן, עבְּדִין פרִירִין ואַיְבִין
לעַלְמָא דא, והַהָוָא איבָא על תחֹות גרְפּוֹי.

דשְׁכִינָתָא, עד זימָנָא דאַצְטָרִיךָ.
ובֶּקֶד משְׁתַּעַשְׂעָה בכָל צדִיקָה וצָדִיקָה, ואָמָר, זכָאָה
מלְכָא דבְּנֵי אלִיָּן אתְּבִרְרוֹ לחַוְלָקִיה
ועַדְבִּיה. וקְלָא איתְעַדר, מאַמְמָצָעָה גינְתָא
דרָקִיעַ, וקוֹרֵא בקָל פקִיעִיף ואָמָר, (תהַלִּים קלוּ) זכָרְ
ה', לבְּנֵי אדוֹם את יוֹם ירוֹשָׁלָם האָוּמָרִים ערְדוֹ
ערְדוֹ עד היִסּוֹד בהָה. כדִין ערְטִידָה וקְרִיקָוָרָא
דילְיהָ. וכָל צדִיקְיָה דתְּמִן אתְּעַרוֹ בבְּכִיה.

וקְלָא איתְעַדר מאַמְמָצָעָה גינְתָא דרָקִיעַ,
דאַשְׁתַּעַשְׂעָה בתְּלַת מאָה ותַּשְׁעִין רקִיעִין.
בגִּינְ דלִילָה חדָרָה ושְׁעַשְׂיוּא לקוֹדֵשָׁה ברִיךְ
הוּא, אלָא בשְׁעַתָּה דקָאִים בהַדִּי צדִיקְיָה
דתְּמִן. ובִּגְיָן דא אוּמִי ואָמָר, (שם) אם אשְׁבַחַךְ
ירוֹשָׁלָם תשְׁבָחָה ימִנִּי תרְבָּקָה וגוֹ, אם לא אעַלְהָ
אעַלְהָ את ירוֹשָׁלָם על ראַשְׁמָה תרְבָּקָה. בכָל אתְּרִחָה בבְּכִיה.

שמחתי. בכל מקום שיש שמחה לאירוע ברוך הוא, قول זה יוצא וקורא.

או יוצא ממש, ועולה ומבה בראיעים, ושותג שאגנות, עד של כל צבאות השמים בולם בערבותה. או נושבת רוח ומבה בעלים של אותו העצם הגדול, וכל הענפים שלו מכבים זה בהזה. ורקול מתעורר מתחך נוף הארץ וקורא, (שם קה) זכר לעוזם בירתו דבר צוה לאף דור אשר בראש את אברכם ושבייתו לישחק. בין שוקול זה מתעורר, שומע אברהם בקון ומתעורר, ואז הוא רצון הפלא, ומתחנים עמו.

בשעה שהיא מתחערת רוח אחת מצד דרים, וכל הרצון והשמחה והרפואה מתחערם בעוזם. ואז עולה הבקר, ועת רצון נמצאת, ונחת היא לכל אסירי המלך שהם בבית חלים. אשר העם שיכולים לדעת מהסתודות הטעמירים,

הגנפרים של המלך הקדוש. אמר רבבי אבא, יום אחד הבינו הולכים במדבר, אני ורביה יהודיה שמן עפו עמי, ונכננסנו למערה אחת, ומצאנו שם ספר עתיק אחד, ומצאנו שם ספר עתיק אחד מהימים הראשונים. פתחנו אותו, ומצאנו שהה כתוב בראש דבריו, (עשה מ) הראשונות הפה באו וחדרות אני מגיד. ובאר הפסוק בנסמות הצדיקים, מיום שעלה ברצון הפתשכה לרاء את העוזם.

שטרם שנברא העוזם, כל רוחות הצדיקים היו גנוזים במחשבה לפניו, כל אחד ואחד בדמיותן. בין שאיר העוזם, כל התגלג, ועומדים בדיאוגניהם לפניו, שם ברומי הראיעים (מורומים). אחר כן נמנ אום באוצר אחד בגין העדר שלםלה. והאוצר היה והוא אין מלא לעוזם, ותמיד קורא:

חרודה לקודשא בריך הוא, קלא דא נפיק וקاري.

בדין נפיק מפמן, וסליק ובטש ברקיעין, ושאג שאגין, עד דכל חילו שמיא כלחו בערביביא. (נ"א בעיטור) בדין נשבא רוחא, ובטש בטרפין דההוא אילנא רברבא, וכל ענפין דיליה בטשין דא בדא. וקלא איתער מגו נופא דאיילנא וקרי, (שם קה ח-ט) זכר לעוזם בירתו דבר צוה לאף דור אשר בראש את אברכם ושבייתו לישחק. בין קלא דא אהער, שמע אברם סבא ואיתער, בדין איהו רעווא למלא, ואותהם בחדיה.

בזהיא שעטה, איתער רוחא חדא מפטרא לדרים, וכל רעו וחדרותא ואסוטוא איתער בעלמא. וכדין סליק צפרא, ורעוווא אשתקח, ונינחא איהו לכל אסירי מלכא דaninetti בבי מרעייה. זאה עמא, דיכליין למגען מרזין טמירין, סתימין דמלכא קדיישא. אמר רבבי אבא, יומא חדא הוינא אזייל במדברא, אנא ורביה יהודיה דמן עכו בהדי, ואעלנא במערתא חדא, ואשכחנא פמן ספרא חדא עתיקא מיומין קדמאין. אפתחנה ליה, ואשכחנה דהוה כתיב בריש מלוי, (ישעה מב ט) הראשונות הפה באו וחדרות אני מגיד. ואוקים קרא בנשמהו דצדיקיא, מן יומא דסליק ברעותא דמחשכה למרי עלמא.

דעד לא אתרי עלמא, כל רוחין דצדיקיא הוא גניין במחשכה קמיה, כל חד וחד בדיקניתה. בין דציר עלמא, אטגליין כלחו, וקיניימי בדיקניתה קמיה, פמן ברומי רקיעין (נ"א מרים). לבתר יהיב לוון באוצר חד, בגנטא דעדרן לעילא. וההוא אוצר לא מליא לעלמיין, ותדייר קרי, הראשונות הפה באו וחדרות אני